

Slovenija molči ...

Kdaj bo resnica o množici pomorjenih prodrla v slovensko zavest?

Kot je znano, so v bližini Tezna ob gradnji avtomobilske ceste delavci naleteli na okostnjake. Ne na tri ali na pet, nad tisoč so jih izgrebli na nekaj metrih prostora, kjer je bil ob koncu vojne dolg protitankovski jarek. Računajo, da je tam zakopanih okrog trideset tisoč okostnjakov. A zdi se, da to v slovenski republiki nikogar ne pretrese. Tam so prikritih okostnjakov vajeni.

Če bi kjerkoli na svetu naleteli na skrito grobišče z zemeljskimi ostanki recimo desetih ljudi, bi to vzbudilo vsaj zanimanje. Ko pa bi ugotovili, da imajo okostnjaki z žico zvezane roke, bi posegli v stvar organi javne varnosti, pravosodja pa še branitelj človekovih pravic. Tekmovali bi med seboj, kdo bo zadevo uspešneje raziskal, še posebno ko bi ugotovili, da imajo lobanje v tilniku majhno luknjico. Seveda bi v vsaki normalni deželi ob tem mrgolelo časnikiarjev, fotografov in televizijskih snemalcev pa še množico radovednežev bi morala odganjati policija z novo odkritega grobišča. A v republiki Sloveniji je drugače. Tam množična grobišča niso več novica.

Zdi se, da so delavci gradbenega podjetja DARS, ki so okostnjake odkrili, ob tem odkritju edini v zadregi. Kaj naj storijo s kostmi? Pred kakimi desetimi, petnajstimi leti bi jih lahko brž prepeljali v bližnjo hosto in zagrebli, a to zdaj ni v skladu z evropskimi normami. V Evropi človeške ostanke navadno pokopavajo na pokopališčih. V republiki Sloveniji se silno radi ozirajo na evropske norme, morda ker so jim v desetletjih marksistične vzgoje moralne norme zameglili. In tako se je gradbeno podjetje obrnilo s problemom na pristojne oblasti. Seveda imajo oblasti važnejše opravke od preštevanja kosti. Sicer pa, kdo naj bi se brigal za ostanke ljudi, ki so jih njegovi predniki spravili tja, kjer so?

Od predsednika države ni pričakovati, da bi ga nekaj tisoč okostnjakov spravilo iz tira. Mar ni bil prav on najvplivnejši oblastnik v sistemu, ki si je priboril in utrdil položaj tako, da je Slovenijo posejal s skrbno prikritimi grobišči? V kaki pravni državi bi se moral on prvi zagovarjati pred sodiščem in povedati, kar ve o revolucionarnih pobojih v Sloveniji. A v republiki Sloveniji so volilci vajeni, da jim vladajo izbranci, vzvišeni nad zakoni, ki veljajo za navadne ljudi.

Tudi predsednik vlade bi si v kaki urejeni deželi skušal povečati ugled s tem, da bi raziskal, kdo je za množične poboje odgovoren. V republiki Sloveniji kaj takega ni mogoče pričakovati. Sedanji predsednik vlade je namreč, ko je bil še v predsedstvu jugoslovanske republike, uradno predlagal ustanovitev koncentracijskih taborišč za politične nasprotnike. Možu verjetno tudi ni bilo prijetno, ko ga je svetovna televizija zadnje mesece kazala ob pregledih Miloševićeve politične in partijske kariere, kako stoji mrko, kot se za komunističnega veljaka spodobi, tik ob sedanjem srbskem predsedniku, katerega proglašajo v Evropi za vojnega zločinca. Ni verjetno, da bi predsednik slovenske vlade hotel vzbujati pozornost še v lastni domovini, z odkrivanjem grobišč, ob katerih kosovska zbledijo.

Varuh človekovih pravic v kaki pravični državi bi ob novici, da je bila odkrita množica okostnjakov, osebno nadzoroval odkop, da bi potem pričel ukrepati. Saj so izkopane kosti konec koncev človeške in utegnejo spadati v njegov resor. V republiki Sloveniji ni tako. Varuh pravic si namreč že od vsega početka maši ušesa, da ne bi slišal niti o grobiščih, ki so že dolgo poznana. Kaj bi si be-

lil glavo zdaj še z novimi. Z logiko, ki je navadnim ljudem nerazumljiva, varuh človeških pravic verjetno sodi, da ljudje, ki so jih revolucionarji pobili, niso imeli nobene pravice. Česar ni, ne moreš braniti.

Poslanci v parlamentu, zaposleni z evropsko zakonodajo in s povečanjem svojih dohodkov, gledajo proč. O kaki parlamentarni komisiji za raziskavo komunističnih zločinov, ki bi delo ne le pričela, ampak tudi končala, ni misliti, saj bi taka komisija morala izreči mnenje tudi o odgovornosti nekaterih, ki sedijo v njej, in o njihovih nadrejenih.

Notranji minister najbrž ugotavlja, da mrlični ne motijo notranjega miru, in gleda proč.

Politiki vedo, da pomorjeni nimajo volilne pravice, in gledajo proč.

Seveda ostaja tožilstvo, ki meni, da so tistih nekaj tisoč okostnjakov povzročili neznani storilci. Ves svet ve, kdo je moril v deželah, kjer je bila na oblasti partija. Republika Slovenija je očitno tako daleč od Evrope, da njena oblast o teh rečeh ne ve ničesar.

Mnenje, da so tisoče ljudi pomorili neznani storilci, bi bilo smešno, če

čevati iz sodržavljanov. V vsaki normalni deželi bi tako vedenje kaznovali najprej mediji, potem volilci in končno sodniki. V slovenski republiki pa si rojaki še pustijo prati možgane. Ali mislijo, da bo mogoče živeti, kot da se stvari ne bi dogodile, če o njih molčijo?

Prekrivanje resnice o pobojih iz časov revolucije bo postalo za nosilce oblasti nekoč usodno. Če so bili za te zločine na Slovenskem dolgo odgovorni edino vodniki in člani komunistične partije s svojimi sodelavci, postajajo s sprenevedanjem in s kriminalnim molkom zanje soodgovorni sedanji oblastniki. Kdor zločin prikriva, je zanj soodgovoren.

Okostnjaki so zasuti v jarku, ki je bil ob koncu vojne še prazen. Žrtve so bile tedaj pometane vanj po vojni. Okostnjaki imajo z žico zvezane roke. Torej so bili jetniki. Lobanje imajo sledove krogel. Torej so bili pomorjeni. Gre tedaj za povojni množični zločin nad jetniki. Tak zločin ne zastara. Niti Evropa niti svet, ki naj bi v republiki Sloveniji nadomeščala vest in moralo, ne bosta ob tem in drugih podobnih zločinih proti človeštvu na slovenskih tleh, ostala

vedno brezbrizna. Nekoč bo nekdo zanje odgovarjal. V vrsti obtožencev bodo stali tedaj ob zadnjih predstavnikih totalitarnega režima tudi sedanji oblastniki, od predsednika države, predsednika vlade in varuha pravic do vseh, ki množične zločine komunističnih totalitarcev še zdaj pomagajo prikrivati.

V Rogu, kjer so javnosti že dolgo znana množična grobišča, niso oblasti zemeljskih ostankov pomorjenih ne odkopale ne raziskale. Zanje ni odgovoren nihče. Zločin ni bil obsojen. Isto je z onimi pod teharskimi vodami, isto z okostnjaki v Hrastniku, isto z nešteti grobišči po vsej slovenski zemlji. Slovenska oblast si ne bo mogla vedno zapirati oči in

zatiskati ušes ob tilhem kriku partizanskih žrtev. Prav je, da ponovimo: množica nepokopanih okostnjakov na Slovenskem je partizansko delo. Gre za zločine, ki so jih zakrivali partizani, pred vključitvijo v JLA in po njej, kot orodje komunistične partije.

Ob zločinih proti človeštvu se konča vsak mit. V Sloveniji ni bilo pravične NOB. Ta je mit, s katerim skušajo zločinci in njihovi nasledniki vse do danes svoj zločin prikriti. Ne osvobodilni boj, komunistična revolucija je divjala v Sloveniji med vojno. Oblastniki, ki živijo od koristi, ki so si jih z revolucijo nagrabili njihovi partijski predniki, hočejo, da ostane resnica pokopana. Hočejo, da Slovenija o resnični preteklosti molči. Prikrivajo genocid, ki so ga nad slovenskim narodom zagrešili komunisti. Potrebujejo mit, da z njim zakrivajo svojo goloto.

Mit NOB bo prepoznan kot prevara, ko bo resnica o množici pomorjenih prodrla v zavest rojakov. Vprašanje je, ali se bodo dokopali do te zavesti Slovenci sami, ali bodo čakali, da jim jo prebudijo sosedje iz Evrope. V tem primeru bo padla odgovornost tudi na narod, ki molči, in na državo, ki zločin prikriva.

MARKO KREMŽAR

»Konec iskopa« (Foto: T. V.)

ne bi bilo grozljivo. V totalitarni državi pod včasih železno, včasih žametno pestjo komunistične partije se ljudje niso upali niti glasno misliti, kaj šele govoriti, da ne bi o tem zvedela OZNA in po njej partija. Kako bi bilo mogoče v takem režimu koga umoriti, ne da bi še isti dan vedeli za to z

Mnenje, da so tisoče ljudi pomorili neznani storilci, bi bilo smešno, če ne bi bilo grozljivo.

vsemi podrobnostmi na notranji upravi? V republiki Sloveniji presega število pomorjenih v času komunistične revolucije in v dobi po njej sto tisoč oseb. Kdo si upa trditi, da bi se taka nezaslišana morija mogla dogajati mimo partije? Totalitarna oblast pomeni totalno odgovornost, pomeni pa tudi odločanje iz enega samega političnega sodišča. Ljudje, ki so to oblast vsa desetletja predstavljali, so dobro znani. Sprenevedanje ob množičnih grobiščih je znak cinizma pa tudi dokaz, do kake mere se oblastniki upajo nor-